

750494401

GEDOS
FONS
A. VILADOT

l'insurgent!

Òrgan del Comitè de Zona del **PSAN** (Partit Socialista d'Alliberament Nacional dels Països Catalans) del Camp de Tarragona i la Conca de Barberà.

núm. 2 maig 1976

extra

25 ptes.

EXTRA PAÏSOS CATALANS

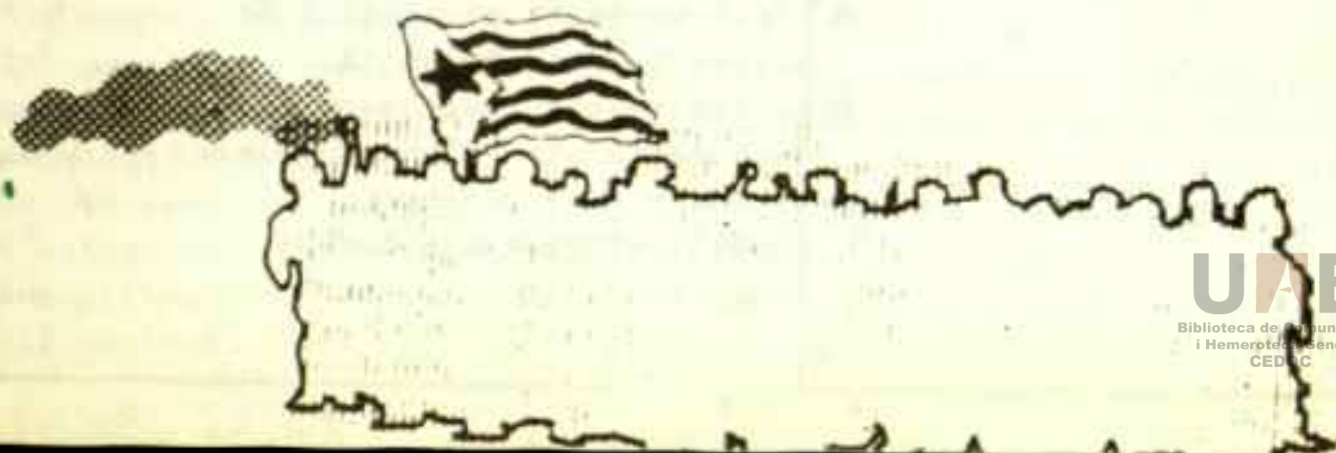

SUMARI

- Les J.S.A.N. , ara i aquí.
- El governador fa de batlle i regidor.
- La Universitat de Tarragona.
- Aventures del gos ESTATUT.
- L'Assemblea és el poble.

« EXTRA PAÏSOS CATALANS »

- Els Segadors (Text de l'himne).
- Els Països Catalans són una nació.
- Uns trets nacionals.
- Una alternativa de classe.
- Bibliografia.

CORRE TU TAMBÉ A COMPRAR EL "LLUITA"

lluita

portantveu del

partit socialista d'alliberament nacional dels països catalans

SOCIALISME

independència

- i a més ● Alliberament (revista teòrica)
- El PSAN a les Illes
 - L'alliberament nacional i de classe al País Valencià
 - La lluita pel trencament democràtic als Països Catalans
 - El poble de Catalunya i la República Espanyola davant l'Estatut

Recentment les J.S.A.N. (Joventuts Socialistes d'Alliberament Nacional dels Països = Catalans) s'han constituït al Baix Camp, a l'Alt Camp i al Tarragonès. Sorgeixen d'un == procés de progressiva presa = de consciència dels joves catalans enfront de la seva situació.

Cada cop més conscients de la discriminació que patim en tots els camps i en tots els == aspectes de la vida social == (treball, estudi, esport, família, ...) pel fet mateix == d'ésser joves, hem iniciat una anàlisi de la nostra situació. Som objecte d'una opressió específica com a joves, en caminada a incorporar-nos plenament a les estructures econòmiques, socials, culturals, polítiques i religioses en == les quals descansa l'estabilitat de l'ordre imperant. Es == tracta de perpetuar el sistema capitalista d'exploatació = de la força de treball del poble en favor dels beneficis = del capital controlat per la burgesia. Pel manteniment d'aquestes estructures opressores, el sistema necessita instrumentalitzar els joves, integrant-nos al sistema productiu segons les conveniències del capital, i mentalitzant-nos ideològicament cap a la = submissió i l'alienació de la pròpia realitat (principi == d'autoritat, jerarquització, colonització cultural, alienació nacional i social, ...).

★
l
e
s

J
S
A
N

a
r
a

i

a
q
u
í
★

Per això, cal veure les reivindicacions elementals i immediates dels joves dins d'una perspectiva d'enfrontament amb les estructures opressores del capitalisme; les lluites dels joves han d'inserir-se dins el procés global vers la construcció del socialisme als Països Catalans, objectiu necessari per assolir el total alliberament de classe i nacional de les classes populars catalanes.

Així, les J.S.A.N. lluiten per tal d'impulsar la conscienciació, organització i mobilització dels joves enfront = de l'opressió que patim, donant al moviment juvenil un == contingut revolucionari d'alliberament popular i de == transformació de la societat. Volen ser el mitjà de participació del jove en l'activitat i en la decisió política, = tot inserint l'acció dels joves dins la lluita política = general, amb la participació als organismes unitaris adequats, tan a nivell general = com juvenil (Assemblea de Catalunya, etc.).

Aquests són els objectius de les J.S.A.N. al Camp de == Tarragona i a tots els Països Catalans.

Des d'aquí fem una crida a tots els joves de les nostres comarques per tal que s'incorporin a les J.S.A.N. amb la voluntat de participar activa = ment en aquest procés revolucionari que ara s'enceta. 3

■ El governador fa de batlle i regidor. Com treballa aquest senyor!

● El dia 25 de març el Consistori Municipal aprovà per unanimitat una moció presentada pels regidors Srs. Rossell, Sabat i Roch, on es demanaven els 4 punts de l'Assemblea de Catalunya, després d'haver denegat, durant dos Plens consecutius, la simple petició == d'Amnistia. Per primera vegada, l'Ajuntament s'havia fet portantveu de les aspiracions populars. Però, tot i el gran pas endavant que significà aquesta sol·licitud, era un acord, com tanta d'altres, com tots, prè a l'esquena del poble, prè sense consultar el poble de Tarragona, i prè == per uns consellers i un batlle que no representen els == ciutadans de Tarragona, perquè aquests no els han elegit en unes eleccions realment democràtiques.

L'antic governador de Tarragona, Aigé Pascual, anul·là els acords del Ple Municipal celebrat el dia 25 de març. = Els anul·là sense consultar = el batlle i els regidors que públicament havien demanat == els punts de l'Assemblea de = Catalunya, i els anul·là, no-

cal dir-ho, sense consultar = els ciutadans de Tarragona. Va ser l'última disposició del = governador abans de ser substituït; en recordem d'altres, però: denegació del permís == sol·licitat per fer una manifestació pacífica a la Rambla el dia 4 d'abril, enèrgica actuació repressora dels seus = subordinats, policia feixista, fins al punt de causar una mort, etc... Amb aquesta = última disposició s'hi va == lluir, i per si en teníem algun dubte ens va ensenyar la seva veritable cara.

¿Quin poder decisorí tenen els Ajuntaments si un governador pot anul·lar impunement i lliurement els seus acords? =

Els Ajuntaments, que no compten amb el recolzament popular (el poble no els ha elegit, i se'n desenten), no poden enfrontar-se al sistema, i així, només es poden limitar a seguir el camí que els han marcat els qui els han donat el càrrec.

El dilluns, dia 12 d'abril, l'Ajuntament de Tarragona, reunit en Sessió Extraordinària a instància del governador, es feia enrere del que havia acordat el dia 25 de març: per unanimitat s'anullava l'acord anterior, s'agraïa al govern el "Régimen especial para las 4 provincias catalanas" (la resta dels Països Catalans, per a ells deu ser la Xina) que suposa un gran "avanç" (sobretot si el comparem amb l'Estatut de 1932...) i es determinava "elevar al Gobierno el ruego de que continue y afiance la política de transición hacia la democracia...".

El dia 12 d'abril els regidors i el batlle de l'Ajuntament de Tarragona s'abaixaren els pantalons davant el govern reformista de Juan Carlos. Els membres del Consistori Municipal, havent de triar entre el càrrec (si revocaven l'acord) o la dimissió (si es reafirmaven en l'únic acord popular, i si eren conseqüents amb el que havien demanat), triaren el càrrec. Les decisions, una vegada més, són preses d'esquena i en contra-

de la voluntat popular. Els Ajuntaments no tenen cap mena de poder decisor, són simplement els comparses o les titelles que animen i donen color a la línia marcada ja sabem tots on. Els Ajuntaments no tenen cap paper protagonista perquè, malgrat la bona voluntat d'uns quants, totes les decisions es prenen al govern civil de les províncies. Els ciutadans de Tarragona ho sabem prou bé. Ja n'hem après la lliçó. A l'Ajuntament de Tarragona, almenys fins ara, de dimissió, no se n'ha produït cap.

Per tal d'evitar aquesta manca de poder decisor hem d'impulsar la campanya "per uns ajuntaments democràtics" iniciada per l'Assemblea de Catalunya. Cal que, des d'ara elaborem alternatives municipals de cara al trencament democràtic. Prou comparses. Necessitem uns ajuntaments representatius i democràtics, elegits per sufragi universal, amb poder decisor i autonomia reals, que puguin solucionar els nostres problemes més urgents, i que defensin les nostres opinions i els nostres interessos davant qui sigui.

Prou titelles als Ajuntaments!

Democràcia Municipal!

■ La "Universitat" de Tarragona.

● La Universitat a l'Estat Espanyol és un dels instruments més decisius que té el sistema per a reproduir-se. Mitjançant l'estructuració de l'ensenyament, la Universitat exerceix la funció d'estratificació social d'acord amb les necessitats actuals del sistema capitalista per tal de conservar l'hegemonia de les classes oligàrquiques espanyoles. El sistema educacional a la Universitat és, doncs, repressiu; car :

- manté la selecció classista.
- és un instrument de repressió ideològica i d'alienació nacional.

La delegació universitària de Tarragona respon a l'estructura de la Universitat Espanyola i en pateix tots els seus mals amb el greuge que és una delegació (manca total d'autonomia).

Davant la presa de consciència del veritable paper que exerceix el sistema educatiu a la Universitat (instrument de l'opressió nacional i de classe) cal lluitar per la consecució de les llibertats democràtiques i per això hem de fixar els passos a seguir.

Cal centrar, en primer lloc, els esforços per aconseguir la INSTITUCIONALITZACIÓ de l'actual delegació. Institucionalització que ha d'anar acompanyada de l'AUTONOMIA i DEMOCRACIA.

- AUTONOMIA: que la universitat de Tarragona tingui la suficient capacitat econòmica i jurídica com per a tenir vida pròpia.
- DEMOCRACIA: que tot el cos social de la Universitat tingui accés al control de tots els ressorts de poder de la Universitat (plans d'estudi, contractació de professors, planificació sortides professionals, etc...)

La institucionalització és una feina que entra dins les realitzacions a curt termini i cal que sigui potenciada pel moviment universitari per tal que es converteixi en una realitat aviat. Urgeix moltíssim que l'actual delegació esdevingui una entitat amb un cos jurídic car aleshores disposarem d'una plataforma on incidir: no podem iniciar el procés de transformació de la universitat si no la tenim. Per això, hem de reivindicar, ja des d'ara, la possibilitat real de poder estudiar a Tarragona totes aquelles matèries i especialitats, en els diversos camps de la cultura, que fins ara ens han estat negades, evitant així "l'emigració intel·lectual" a Barcelona de tot un personal universitari que, desvinculat de la seva comarca, ben difícilment invertirà després a Tarragona el fruit del seu estudi.

Per altra banda cal que la Universitat estigui inserida en el món que l'envolta. N'ha de ser un reflex i al mateix temps ha d'estar al servei de la societat que fa possible la seva existència.

La societat dels Països Catalans s'està mobilitzant al voltant d'unes aspiracions molt determinades que al Principat es concreten en les aspiracions populars i democràtiques de l'Assemblea de Catalunya i cal, doncs, que l'incipient moviment universitari

conflueixi a l'entorn del programa i la lluita de l'Assemblea de Catalunya: Que des dels cursos, dels departaments, s'iniciïn debats oberts que possibilitin la presa de consciència i l'elaboració d'alternatives vàlides per a la Universitat en funció del trencament democràtic. Així doncs, els passos a seguir són:

- 1. Obrir debats sobre la problemàtica universitària.
- 2. Elaborar alternatives.
- 3. Anar cap a la creació d'un moviment universitari capaç de donar suport a qualsevol reivindicació i que tingui com a aspiració mínima el trencament democràtic a la Universitat.

El moviment universitari = s'ha de materialitzar en el = sindicat democràtic d'estu- = dents que té dues missions:

1. Objectiu ofensiu - con- = quista dels objectius = de lluita i reivindic- = ció generals.
2. Objectiu defensiu - el- = manteniment dels objec- = tius aconseguits a tra- = vés de la lluita unità- = ria.

El debat per cursos, departa- = ments (i qualsevol forma viva = de treball a la Universitat) = accelerarà la confluència uni- = tària pel trencament i prepa- = rarà una alternativa vàlida i = democràtica.

El P.S.A.N. aporta el pro- = grama d'Universitat Popular = Catalana, programa que ja an- = rem explicant en pròxims núme- = ros de L'INSURGENT, com a al- = ternativa per a la Universi- = tat. La consecució de la U.P. = C. serà fruit d'una evolució, = d'una dinàmica de fets. Per = tal que aquesta evolució pu- = gui ser una realitat cal pri- = mer aconseguir les condicions = mínimes que garanteixin l'e- = xercici de les llibertats de- = mocràtiques fonamentals i que = assegurin el trencament amb = la universitat franquista:

- Abolició de la L.C.E. i = dels plans d'estudi uni- = versitaris vigents.
- Llibertat de reunió, ex- = pressió (de la pròpia i- = deologia, en la llengua = del país), d'associació,

de manifestació, de va- = ga, llibertat sindical.

- Amnistia per als profes- = sors i estudiants expe- = dientats, acomiadats o = empresonats per motius = polítics i ideològics.
- Depuració dels elements = feixistes del professo- = rat, expulsió d'elements = antidemocràtics a la Uni- = versitat.
- Expulsió de la policia = de la Universitat (gri- = sos i socials).

Aquestes condicions mínimes = faran possible el procés de = desalienació, conscienciació, = organització i mobilització = dels universitaris, mitjan- = çant un ensenyament crític i = científic al servei de les = classes populars amb uns con- = tinguts lligats a la realitat = dels Països Catalans.

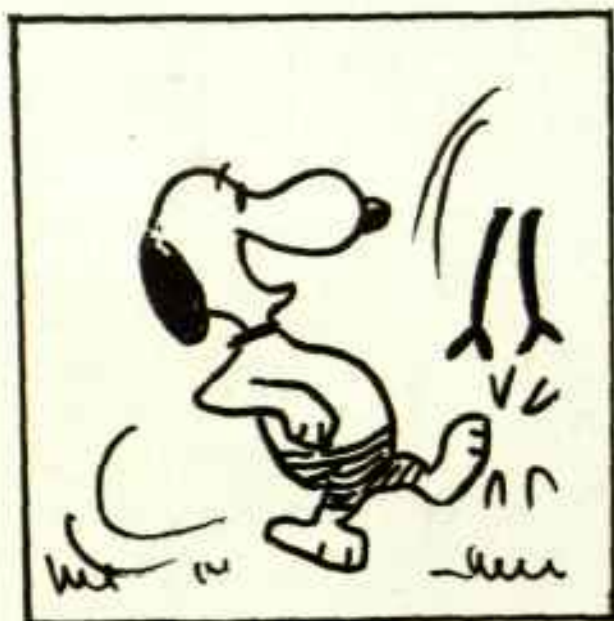
aventures del gos estatut
l'antifeixista collonut.

-NO SÉ SI ME'N SORTIRÉ.

- CARAM, XIQUET. COSTA
MÉS DEL QUE EM PENSAVA.

- JA TINC ELS ELÀSTICS
FORA !

- SI ET COSTA TANT ABAIXAR-
TE ELS PANTALONS, VES A L'A-
JUNTAMENT DE TARRAGONA QUE
ELLS JA SABEN COM SE FA !

l'Assemblea és el poble.

● El relleuament de l'Assemblea a Tarragona i, més tard, a Reus, així com la creació de les Assemblees del Baix Camp i l'Alt Camp, i els treballs per la constitució de l'Assemblea a la Conca de Barberà, demostren clarament que la lluita obrera i popular, al Principat, es canalitza al voltant de l'Assemblea. Però, què és l'Assemblea de Catalunya? L'Assemblea de Catalunya no és un "parlament", no és un pacte ni una taula de partits, ni és tampoc un slogan que pugui atreure la simpatia de les masses. L'Assemblea de Catalunya és un organisme popular, un organisme de coordinació, treball i participació activa de tots els democràtics del Principat en la lluita pel trencament democràtic. La difusió i creixement dels nuclis d'Assemblea manifesten d'una manera clara que no és una entelèquia, sinó l'organisme unitari, amb un programa de trencament democràtic, que recull la lluita als pobles, a les comarques, als barris, a les empreses, que recull les necessitats obreres i populars en la defensa dels seus interessos i en la marxa cap a un règim de llibertats polítiques i na-

cionals a Catalunya, coordinada amb la resta de l'Estat.

En segon lloc, l'Assemblea representa el poble del Principat en lluita per les seves llibertats, concretes i explícites en els quatre punts programàtics:

- ★ 1. Amnistia per a tots els presos i exiliats polítics
- ★ 2. L'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals: llibertat d'expressió, de reunió, d'associació -inclosa la sindical-, de manifestació i dret de vaga que garanteixi l'accés efectiu del poble al poder polític i econòmic.
- ★ 3. El restabliment provisional dels principis i institucions configurats en l'Estatut de 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya, i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.
- ★ 4. La coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.

Aquests punts són incompatibles amb qualsevol de les manobres continuïstes del Règim i amb la seva política repressiva.

El règim actual és incapaç de satisfer aquestes mínimes necessitats del poble català ni de donar-los tan sols una resposta positiva. Ja ho vam marcar al nº 1 de la nostra revista. Cal remarcar, però, la importància del punt 3 en la consecució d'aquests objectius: si els punts anteriors són abstractes i manipulables, el punt 3 representa la concreció, la realització plena dels dos punts anteriors: la consecució dels organismes fonamentals que ho han de fer possible i que són les institucions bàsiques de l'Estatut d'Autonomia del 1932. Ens referim al govern de la Generalitat, el Parlament de Catalunya i el Tribunal de Cassació.

Aquesta si és una garantia per a l'exercici de les llibertats polítiques i nacionals i que la monarquia de Juan Carlos ni cap govern continuista no poden assumir.

En tercer lloc, és fonamental el fet de l'extensió dels nuclis d'Assemblea a totes les ciutats i comarques del Principat: perquè representa una lluita coordinada per uns mateixos objectius, i perquè situa les classes populars catalanes com a protagonistes d'aquest procés de trencament democràtic.

Es a partir d'aquest protagonisme de la base que es van plantejant els problemes fonamentals de cada barri, comarca o empresa, i som els propis protagonistes que patim a ra una situació de problemes constants, els qui anem elaborant, en el marc general dels 4 punts, solucions concretes als nostres problemes concrets. La incorporació a l'Assemblea significa la incorporació a una tasca en marxa de denúncia de les situacions i estructures opressores i d'elaboració d'alternatives democràtiques sectorials als problemes sectorials que patim.

Així doncs, és bàsic que =
ahora que ens plantegem els =
quatre punts, ens plantegem =
la concreció d'aquests punts =
a la nostra ciutat, comarca, =
empresa:

● Democratització de les estructures municipals (Ajuntaments). En aquest sentit cal plantejar la creació a cada poble d'un Consell Municipal Provisional que es faci càrrec, des del moment del

trencament democràtic fins a la convocatòria d'eleccions, del govern municipal i iniciï una tasca d'investigació sobre el comportament dels consistoris feixistes; també haurà de portar a terme les tasques més urgents necessàries en una ciutat o poble per un desenvolupament democràtic on hi participi el poble.

● Elaboració d'un programa democràtic d'estructura i funcionament local a nivell de:

- ensenyament, plantejant la necessitat d'un ensenyament públic (finançat i potenciat per un organisme públic: ajuntament, diputació etc.), laic (deslligat de qualsevol ideologia imposada), gratuït en tots els nivells, democràtic (amb plena participació dels pares i mestres en l'organització dels centres, així com dels alumnes en la gestió d'aquests), català (llengua i contingut lligat a la nostra realitat i a la nostra història, geografia i cultura en general, sense deformacions), crític i científic.

- sanitat, aquest punt no es pot resoldre totalment a partir de cada centre o comarca, ja que existeix (existeix?) una infraestructura de la Seguretat Social, per tant, dels treballadors. Cal iniciar també un estudi a cada nucli de població de les necessitats sanitàries, d'acord amb el nombre i la condició de la seva població, que respongui a les necessitats populars, donant preferència als buits immensos que cal cobrir en la infraestructura de la S.S., als de les institucions privades.

- centres de reunió i associació que possibilitin l'exercici dels drets democràtics més elementals i el plantejament en comú de totes les qüestions que la col·lectivitat urbana o rural es planteja. A les ciutats com Tarragona i Reus cal un plantejament d'aquestes necessitats per barris (i potser també a Valls). Als altres centres cal plantejar-ne la necessitat a partir d'un únic nucli de poble.

- mercats. Control i participació popular dels preus i qualitat dels productes, així com la creació de nous centres de mercats que facin possible l'accés, si ho desitja, de tota la població.

- urbanisme, que requereix un estudi de les actuals condicions urbanes i comarcals = per part de tècnics competents, la paralització dels plans d'urbanisme vigents = per iniciar un procés d'informació i participació democràtiques que faci possible l'orientació de l'urbanisme d'acord amb les necessitats de cada poble i dels seus habitants.

● Plantejament a nivell local de l'aplicació i garantia de funcionament de:

- sindicat obrer unitari, independent, democràtic i català. Apropiació de les actuals infraestructures locals de la C.N.S. i de tot el seu patrimoni, que és dels treballadors.
- sindicat pagès. Reconversió i apropiació de la infraestructura i patrimoni de les "Cooperatives".
- elaboració d'uns plans, a nivell comarcal, de potenciació i ajuda al sector agrícola.

llibertat, amnistia estatut d'autonomia

APEGEIX-TE A AQUESTA LLUITA I
SIGUES AMB L'ASSEMBLEA PROTAGONISTA DE LA LLIBERTAT DEMOCRÀTICA DEL TEU POBLE.

flash democràtic

A Valls, el dia 4 al matí, es fa un míting tot recolzant l'Assemblea de Catalunya i la campanya "per uns ajuntaments democràtics".

A Reus, el dilluns dia 5 a les 8 del vespre, l'Assemblea del Baix Camp presenta una carta a l'alcalde demanant ajuntaments democràtics. Però la grista no impedeix la concentració prevista i fins després de les 9 hi ha manifestacions amb pancartes, durament reprimides, produint-se algunes detencions.

A Tarragona, el mateix matí, d'1 a 2, es produeixen nombrosos "salts" als voltants de la Rambla, respondent a la crida de l'Assemblea de Catalunya de Tarragona. L'acció de les forces de desordre públic (porres, bombes de fum, bales de goma, culates de fusells) provoca nombrosos ferits i alguns detinguts.

Els Països Catalans són una nació.

**països
catalans**

socialisme

independència

Els Països Catalans són la Catalunya Nord, el Principat, el País Valencià i les Illes. Els Països Catalans, en l'actualitat, són una nació oprimida pels estats espanyol i francès capitalistes. Tots els trets que integren el que anomenem "nació" (geografia, llengua, etc.) coincideixen en els Països Catalans (PPCC) i configuren la realitat nacional catalana.

UNS TRETS NACIONALS

● Geografia: El clima, la vegetació i el paisatge dels PPCC són típicament mediterranis, extenent-se el territori a l'abric de les serralades litorals, el sistema bètic al sud, i les Corberes al Nord. El País Valencià, les Illes i el sud del Principat (la Catalunya Nova), són l'expansió lògica de les comarques pirenenques, nucli inicial de la nostra nacionalitat.

● Costums, caràcter i un seguit de trets populars ens fan veure que, per exemple, hi ha més diferències entre la gent de Girona i la de Tortosa, que entre la de Tortosa i Castelló. La frase "ni catalans ni valencians" és prou il·lustrativa, com ja s'ha indicat, de les dificultats de posar una frontera entre el Principat i el P.V.

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

● Història: Els trets històrics més importants coincideixen en els PPCC. La revolta = de les Germanies (1520-1523) = iniciada al País Valencià, = s'extén a les Illes i al Principat. La Guerra de Successió, on tots els PPCC recolzaren l'arxiduc Carles, i els = posteriors decrets de Nova = Planta que acaben amb les estructures polítiques i culturals pròpies. La "Renaixença", com a nova prova de la = consciència nacional comuna. = El Pacte de Tortosa (1869), on els republicans dels PPCC exigeixen el retorn de l'estructura confederal pròpia. El període 1931-1939, quan Menorca intenta participar del mateix Estatut d'Autonomia que el Principat, mentre els diputats de les Illes protesten energicament contra les lleis de la República Espanyola que no permetien la federació de regions autònomes. Al País Valencià (PV), mentre tant, s'elbossen els primers projectes d'estatuts autonòmics. L'"Alzamiento" no fa altra cosa = que trencar el procés unitari dels PPCC.

● Economia: Els PPCC formen una "regió" econòmica europea històricament configurada. La "incompatibilitat" entre el = Principat industrial i la resta de PPCC agrícoles és inexistente. Al Principat els nuclis industrials es concentren, sobretot, al litoral, = essent agrícoles les comarques de l'interior. Al P.V., = les Illes i la Catalunya Nord (C.N.) hi ha també nuclis industrials, en uns casos més importants que en d'altres, al costat de la puixant riquesa agrícola. Fenòmens com l'autopista i el turisme (els Països Catalans són una de les = primeres zones turístiques = d'Europa) potencien i augmenten la unitat econòmica. →

● Llengua: En el nostre cas, la unitat lingüística és l'element més fàcil de percebre, i tant en el passat com en el present, el català és un dels idiomes que es manté més unit ja que les diferències dialectals internes són molt inferiors a les existents en altres idiomes (espanyol, basc, alemany, italià). La cultura catalana s'ha nodrit i se sustenta per l'aportació d'escriptors, científics i professionals de tots els PPCC.

ELS SEGADORS

Catalunya triomfant
tornarà a ser rica i plena.
Endarrera aquesta gent
tant ufana i tant superba.
Bon cop de falç! Bon cop de falç
quan vulguin moure brega!
Bon cop de falç!

Ara és hora segadors,
ara és hora d'estar alerta,
per quan vingui un altre juny
esmolem ben bé les eines.
Bon cop de falç! Bon cop de falç
si el blat ens volen prendre!
Bon cop de falç!

Que tremoli l'enemic
en veient la nostra ensenya,
com fem caure espigues d'or,
quan convé seguem cadenes.
Bon cop de falç! Bon cop de falç
defensors de la terra!
Bon cop de falç!

● Població: Els PPCC se'ns = presenten amb dades cohesionades referents a la població i diferents a les d'Espanya (naturalment no hi comptem Euskadi i Galícia). El grau de po-

blació agrícola i industrial = determina el caràcter d'una = societat, que en el cas de la catalana és avançada i industrial.

densitat	120 h. km	(PPCC)	50 h. km	(Espanya)
població activa	47 %	"	35 %	"
agricultura	19 %	"	40 %	"
indústria	44 %	"	30 %	"
serveis	37 %	"	30 %	"

Tots aquests factors interrelacionats constitueixen la nació, però cap factor per = ell sol és característic i determinant de nació. Així trobem factors d'unitat (la llengua, en el nostre cas) i factors de diferenciació (l'economia, per exemple C.N. establida econòmicament a França). Els PPCC són una nació, = com d'altres, amb diferències

comarcals i regionals internes, que han vist interferida la seva dinàmica pròpia per = l'acció estrangera dels estats espanyol i francès: divisió de la nació en dos estats diferents, fragmentació politico-administrativa provincial, potenciació de regionalismes folklòrics i antagònics, etc...

UNA ALTERNATIVA DE CLASSE

Els PPCC no són, doncs, un invent d'última hora, sinó que, com a nació, constitueixen el marc on té lloc la lluita de classes. Històricament, un "grup nacional" dona cohesió a tota la nació. La

burguesia catalana acomplí a aquest paper el segle XIX i a part del XX, però prenent la reivindicació nacional com a arma, davant el govern espanyol, per consolidar els seus interessos de classe. (El recolzament donat al cop militar de Primo de Rivera i el seu refús a la Llei de Contractes de conreu votada pel parlament català, demostren fins on arribaven els seus plantejaments nacionals). La burguesia catalana mai no s'ha plantejat, ni es planteja ara, la creació d'un estat català independent. Per què?

Perquè això va en contra dels seus interessos: significaria perdre el mercat espanyol i el control sobre les forces repressives. L'Estat espanyol actual és obra del capital monopolista i res no assegura tant com aquest estat, el manteniment de la burguesia com a classe dominant. Per això no necessiten crear cap estat. Per això, un estat català independent només pot ser socialista, perquè destrueix els estats espanyol i francès capitalistes, instrument de domini de la burguesia, i es converteix en una simple reivindicació de fronteres, sinó en l'objectiu polític clar de la classe obrera catalana: l'Estat socialista dels PPCC, en el marc de l'Europa socialista de les nacions reals.

El proletariat català és, =
doncs, el "grup nacional", =
l'únic, que ha de donar cohe- =
sió a la resta de classes po-
pulars catalanes, amb l'alter-
nativa de la revolució socia-
lista d'alliberament nacio- =
nal. Fins i tot en l'època de
la burgesia com a classe hege-
mònica va concretant-se aque-
ta alternativa obrera i popu-
lar: el 1873, el dirigent o-
brer B. Llastau intenta procla-
mar l'Estat Català dins la lí-
nia de l'obrerisme internacio-
nalista, i J.N. Roca i Farre-
ras, a la mateixa època, en-
treuen ja les possibilitats =
de revolució socialista en re-
lació als PPCC, com a estat =
sobirà i federat internament.
Als anys 20 del nostre segle,
el mallorquí Gabriel Alomar e-
nalitza des d'una perspectiva
socialista el fet nacional co-

mú dels PPCC, concepte aquest
de "Països Catalans" que ani-
rà consolidant-se sobretot a-
quests darrers anys, en bona-
part gràcies a l'obra del va-
lencià Joan Fuster.

La ideologia espanyolista =
i burgesa de les classes domi-
nants ha penetrat profunda- =
ment la visió històrica de la
nostra nació i la posició de-
les organitzacions obreres i
populars que s'hi mouen. Por-
tem molts d'anys d'opressió =
nacional i de classe i estem-
mancats encara de treballs i
d'estudis seriosos sobre la =
NOSTRA història com a poble, =
que ajudin, definitivament, a
la construcció d'una presa de
consciència revolucionària i
d'una alternativa política và-
lida: el socialisme i la inde-
pendència política.

Bibliografia elemental:

QUESTIO DE NOMS. J.Fuster. Aportació Catalana.
ESTRUCTURA ECONOMICA DE LES TERRES CATALANES.
J.Maluquer i Sostres. Ed.Barcelo.
POBLACIÓ I SOCIETAT A L'ÀREA CATALANA.
J.Maluquer i Sostres. Col.Cara i Creu.
SÍNTESI D'HISTÒRIA DELS PAÏSOS CATALANS.
Jordi Monera. La Magrana.
NACIÓN, METRÓPOLI Y COLONIAS EN MARX Y ENGELS.
Renato Levrero. Cuadernos Anagrama 97.

aig poder popular català primer de maig poder popular català primer d
e maig poder popular català primer de maig poder popular català prime
r de maig poder popular català primer de maig
imer de maig poder popular català primer de m
primer de maig poder popular català primer de
à primer de maig poder popular català primer
telà primer de maig poder popular català pri
català primer de maig poder popular català p
ar català primer de maig poder popular català
pular català primer de maig poder popular cat
popular català primer de maig poder popular c
er popular català primer de maig poder popula
poder popular català primer de maig poder pop
ig poder popular català primer de maig poder
maig poder popular català primer de maig poded
de maig poder popular català primer de maig p
er de maig poder popular català primer de mai
rimer de maig poder popular català primer de
primer de maig poder popular català primer de
à primer de maig poder popular català primer
alà primer de maig poder popular català prim
català primer de maig poder popular català p
ar català primer de maig poder popular català
pular català primer de maig poder popular cat
popular català primer de maig poder popular c
er popular català primer de maig poder popula
poder popular català primer de maig poder pop
ig p
maig
de m
er d
rime
prim
à p
telà
cata
er c
pular català primer de maig poder popular cat
popular català primer de maig poder popular c
er popular català primer de maig poder popula
poder popular català primer de maig poder pop
ig poder popular català primer de maig poder
maig poder popular català primer de maig poder popular català primer
de maig poder popular català primer de maig poder popular català prim

L'any 1886 a
Xicago, els traba
lladors van soc-
tir als carrers
tot reivindicant
la jornada de 8
hores: era el dia
1 de maig.

La repressió
de què foren víc-
times els obrers
convertí, a par-
tir del 1889, la
data del primer-
de maig en una
jornada de llui-
ta de la classe-
obrer internacional.

Als Països Ca-
talans se cele-
brà per primera-
vegada el 1890.

De llavors, en
çà, els obrers ca-
talans hem fet
d'aquest dia una
bandera de llui-
ta contra el ca-
pitalisme i per
la consecució
d'un PODER POPU-
LAR CATALÀ. Volem
un sindicat de
classe, democrà-
tic, independent
i català. Un sindi-
cat unitari.

UAB
Biblioteca de Comunicació
Manuscrits i Documents
CEDOC